

Cent dies d'aquesta entesa

JAUME OLIVERAS I COSTA.

EL PUNT, 12.03.07

Sense estridències, quasi caminant de puntetes, el govern de Montilla ha arribat als cent dies, un interval que abans es considerava de gràcia però que ara ja no admet cap treva. Cent dies suficients per atresorar força esbrincades convergents i, també, per manifestar algunes desavinences amb el govern estatal. Un centenar de dies amb constants interrogants sobre la salut de l'Estatut, sotmès a la prova del Tribunal Constitucional i amb un desenllaç prou obert per pensar que tot pot obrir una profunda escletxa entre Catalunya i la resta de l'Estat. Cent dies de govern d'entesa, nom que vol superar la comparativa amb el tripartit, tan igual i tan diferent del govern de Maragall.

És veritat que ha estat un període on s'ha posat molta voluntat per demostrar cohesió entre l'equip de govern, oblidant o aparquant diferències i treballant els aspectes unitaris. Arriscant-se a ser considerats poc resolutius, els components del govern prefereixen no moure gaires efectes escenogràfics i atendre amb eficient silenci els primers reptes socials de l'executiu, no accentuant el debat identitari que tants conflictes portà durant l'època de Pasqual Maragall. Tot això ha comportat una profunda diferència d'estils entre les formes d'aquests dos darrers governs: l'anterior, noticable en tot moment, i aquest, més disposat al treball intern de poca repercussió mediàtica.

És veritat, fa un xic més de tres anys, el govern tripartit començà a governar amb tots els vents a favor i no trigà gairebé gens a convertir la seva singladura en un esglai constant, sumant un darrere l'altre errors i despropòsits, fins al punt que les múltiples espifiades arribaren a amagar les moltes realitzacions d'un mandat que tingué molts encerts. Ara fa uns cent dies, el govern d'entesa assumí les seves responsabilitats amb tot en contra, amb una oposició hiperactiva i amb un govern estatal de cul. Per contra, José Montilla només ha necessitat cent dies per demostrar que té molta mà esquerra, capacitat de jugar entre bambolines i regateig suficient per saber què cal cedir i què cal tallar de

soca-rel. I tots han après dels errors dels tres anys anteriors i saben administrar amb intel·ligència les confluències i les divergències.

Cent dies han estat suficients per enllestir les noves lleis d'habitatge i de barris, iniciar el debat amb el govern espanyol per negociar el nou finançament de Catalunya, s'aprova l'agència tributària catalana i es creen unes set mil places de mestre. S'inicia el debat sobre el model d'aeroports i es recorre al Constitucional la llei de la tercera hora de castellà a les escoles. En el silenci dels cent dies, Montilla governa i els consellers administren les declaracions públiques. Una situació que hauria de ser normal però que ens sorprèn perquè ens havíem acostumat a viure *a salt de mata*.